

Kuinka alokkaista tuli jääkäreitä

Sotimaan nuorten joukkoon 6
Leiriaamuja 8
Joukkueenjohtajat haastattelussa 13

Puolustusvoimien
Varusmiessoittokunnan
tiedotuslehti

1/2012

Jytinä

Juhlasoitto veteraaneille

KE 2.5. Lahti, Felix Krohn-sali, Klo 18.00

Kaartin Soittokunta -festivaali

1.-3.6. Helsinki, Suomenlinna

Miljazz-kiertue 2012

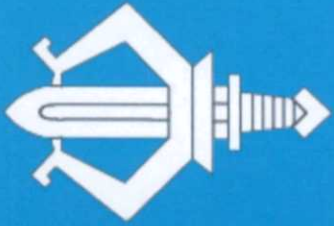
- PE 8.6. Lahti, Uuspuolustuskeskus, Klo 18.00
- LA 9.6. Mikkeli, Vanha kasarmialueen tykkipuisto, Klo 18.00
- SU 10.6. Hämeenlinna, Linnanpuisto, Klo 14.00
- TO 14.6. Helsinki, Santahamina, Klo 18.00
- PE 15.6. Lappeenranta, Rakuunamäki, Klo 18.00
- SU 17.6. Jyväskylä, Lounaispuisto, Klo 14.00
- PE 10.8. Oulu, Luovi-ammattiopisto, kasarmi, Klo 18.00
- LA 11.8. Kuopio, Rantapuisto, Klo 18.00
- PE 17.8. Kuopio, Rykmenttipuisto, Kasarmimäki, Klo 18.00
- LA 25.6. Turku, Forum Marinum, Klo 18.00
- SU 26.8. Dragsvik, Nylands Brigad / Uudenmaan Prikaati, Klo 14.00

Keikkoja

- TI 27.3. Lahti, Maanpuolustuskeskusin iltatilaisuus uuspuolustuskeskukselle, Klo 17.30
- TO 29.3. Lahti, Urheilukoulun kotituntisjuhla
- MA 2.4. Hollolan kirkko, Klo 18.00
- KE 4.4. Hollolan kirkko, Klo 18.00
- TO 5.4. Lahti, Hämeen ratsujätkäseuran kotituntisjuhla
- SU 15.4. Lahti, Ristinmäki, Klo 10.00
- KE 2.5. Lahti, "Juhlasoitto sotaveteraaneille", Felix Krohn -sali, Klo 18.00
- PE 11.5. Uusi Jääkäriyhtymän vuosipäivä
- TO 17.5. Kuhmo, Pajut-Hämeen veteraanien kirkkopäivä
- TO 31.5. Lahti, Urheilukoulun kotituntisjuhla, avoimet ovet
- PE 1.6. Lahti, Koulutuskeskus Salpaus
- 2.-3.6. Kaartin Soittokuntafestivaali
- MA 4.6. Puolustusvoimien lippujuhlapäivä
- KE 6.6. Hollolan kirjasto, Klo 18.00
- TO 7.6. Konsertti Sulasolun soitto- ja laulujuhilla

FINLANDIA-kirkkokonsertti

- KE 11.4. Lahti, Ristinmäki, Klo 18.00
- TO 12.4. Kotkan kirkko, Klo 18.00
- PE 13.4. Porvoon tuomiokirkko, Klo 18.00
- LA 14.4. Juvan kirkko, Klo 18.00

Päällikkö
Kapt. Hannula Sami
puh. 0299 445 610
sami.hannula@mil.fi

Päätoimittaja
Ylli. Tenhu Tommi
puh. 0299 446 511
tommi.tenhu@mil.fi

Toimitus
Sah. Leppäla Heli
Alik. Lipponen Milla
Korpr. Kokkonen Teemu
Jääk. Väli Antti
Jääk. Toivonen Otto
Jääk. Luukkonen Panu
Jääk. Nieminen Ville
Jääk. Hyvärinen Ossi
Jääk. Kilponen Joona

Taitto
Korpr. Kokkonen Teemu

Painopaikka
Padasjoen kirjapaino

Painos
200 kpl

Mainonta
Sotilasmusiikkikoulu Tuki Ry
Puheenjohtaja Yrjö Leppä-
nen
Janne Siniketo
puh. 0299 446 500

Yhteystiedot
Hämeen Rykmentti
PVVMSK
PL 5
15701 LAHTI

JYTINÄ 1/2012

Sisällysluettelo

Peruskoulutuskausi	4
Sotimaan nuorten joukkoon	6
Peruskoulutuskauden paras taistelija	7
Kirjoituksia Mörssärinmaa-astosta	8
Yhdessä oppimista	10
Alokkaat vanhoivat valan Hämeen Rykmentissä	11
Korposta avaudutaan	12
Joukkueenjohtajat haastattelussa	13
Tulevat keikat	16

Uudet alokkaat saapumassa Hämeen Rykmenttiin

JYTINÄ on Puolustusvoimien Varusmiessoitokunnan tiedotuslehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti käsittelee varusmiessoitokunnan elämää sotilasmusiikin ja sotilaskoulutuksen saralla.

Tervehdys

Puolustusvoimien Varusmiessoitokunnassa näkyy ja kuuluu tänä vuonna uudistuminen. Siitä pitävät huolen ammattitaitoisen henkilökuntamme lisäksi musiikkikouluttajat Suomen huipulta, loistavat solistimme; Jorma Hynninen, Mikael Kontinen, Jonna Geagea, Pete Parkkonen, Inga Söder ja Saara Aalto, kolme tilaussävellystä sekä totta kai lahjakkaat varusmiessoitajat. Onnistunut P-kausi on takana päin, ja olemme päässeet harjoittelemaan soittamista kaksi viikkoa. Ne ovat näyttäneet minulle, että voin taas nukkua yöni levollisin mielin.

Tähän saakka olen myynyt ainoastaan mielikuva bändeistä, mikä alkoi kieltämättä jossain vaiheessa jo hirvittämään. Nyt voin kuitenkin luvata, että laajat konserttikiertueemme ympäri Suomea sekä kansainvälinen Basel-tattoo tulevat olemaan menestys Puolustusvoimien Varusmiessoitokunnalle, kunhan kaikki teemme yhdessä täysillä töitä niiden tekoon! Musisoimnin riemua teille kaikille!

Puolustusvoimien varusmiessoitokunnan päällikkö
Musiikkikapteeni
Samu Hannula

Ensimmäinen vaihe suoritettu.

Onnittelut ja kiitokset kaikille Puolustusvoimien varusmiessoitokunnan varusmiehille, henkilökunnalle sekä yhteistyötohoille. Peruskoulutuskauti on nyt suoritettu ja sotilaan perustiedot ja -taidot on opittu. Pärjäsitte hienosti Suomen talvisissa olosuhteissa. Koulutukset saatiin toteutettua suunnitelmien mukaan. Nyt iso vastuu on siirtynyt teille. Teiltä vaaditaan yhä enemmän sotilaallista käytöstä sekä edustavuutta alkaneella E-kaudella.

Erikoisjoukostamme löytyy monipuolinen ammattilaisten kirjo, josta on yhtenä osoituksena uunituore tiedotuslehti JYTINÄ. Tämäkin lehti on hyvä osoitus kyvystänne suorittaa haastavista uusista tehtävistä erinomaisella yhteistyöllä. Yhteistyössä on voimaa. Olkaa aktiivisia ja tuokaa omia esityksiänne ja parannuskehdotuksia esille rohkeasti niin voimme yhdessä kehittää toimintaa laadukkaammaksi ja toimivammaksi.

Olkaamme joka päivä erikoisjoukkomme arvoisia, paikka joukossa pitää ansaita jokaisena hetkenä. Vaikena hetkinä voimme aina tukeutua toisiimme. Yhdessä jaksamme, yhdessä menestymme.

Puolustusvoimien varusmiessoitokunnan
varapäällikkö
Yliluutnantti Tommi Tenhu

Peruskoulutuskauusi

"Syöksyen eteenpäin! Vauhilla viimmesseetki! Ihan normaalisti!" Nämä lausahdukset nousivat huulille, kun tuoreet jääkärit istutettiin muistelemaan peruskoulutuskauden ylä- ja alamäkiä. Mitä jäi käteen?

Ennakoasenteet, ensimmäiset päivät

Oli se sitten ala-aste, päiväkoti tai lukio, ensimmäisen päivän muistaa aina. Eihän sitä oikein osannut tietää, mitä odottaa, kun palvelukseen lopulta joutui, tai pääsi. Kavereilta ja sukulaisilta oli kuullut varsin erilaisia tarinoita intin ihmeellisestä maailmasta, ja varmaanikin jokaiselle palveluksen aloittaneelle käväisi sinä päivänä sama hämmentävä ajatus mielessä: "Mitä ihmettä, olen armeijassa!" Pientä sekavaa häslinkiä, suuren-suurta ihmettelyä, lomakkeen jos toisen täyttelyä, tupakaverihin tutustumista, sekä herkuttelua silloisessa muonituskeskuksessamme: tämän kaikenhan jälkeen soittajien varusmiespalvelus lähti käyntiin.

Sopeutuminen ja rutiinit

Kello on kuusi, ja on aika herätä ensimmäiseen aamuun uudessa kodissamme. "Varusmiessoittokunnassa herätyt! Miehet ylös punkista, ohjatut aamutoimet alkavat." Yllättävän helpos-ti päivärutiinit alkoivat sujua ja kaikille selkeni ajatus, millai-seksi peruskoulutuskauusi tulisi muodostumaan. Jälkeenpäin ajateltuna hiukan arveluttavatkin toimintamallit tuntuivat an-tavan meille pohjaa E-kautta varten.

Melko pian alokkaat puhuivatkin keskenään uudesta kodis-taan, ja ensimmäisiltä lomilta palatessa eräskin alokas kertoi jopa kaivanneensa tupakavereitaan. Muutamien päivien yhtei-selon jälkeen porukan yhteishenki tuntui poikkeuksellisen hy-vältä ja kolmen joukkueen välille syntyi terve, leikkimielinen kilpailuhenkisyys.

Soittajan taistelot

Moni mietti, millaiseen fyysiseen koetukseen muusikonplant-tu voi täällä joutuakaan. Yllätykseksi kaikille tuntui kuitenkin tulleen se, että henkistä kanttia peruskoulutus enemmän vaati. Monilla löytyi paljon muistoja varsinkin Hälvälän leirielämis-tä, niin purevista pakkasista kuin vähistä yöunista ja teltan uudelleen ja yhä uudelleen pystyttämisestä. Silloin tällöin sai fyysisiä rajojansa kyllä koetella; täysvarustuksella tehty hiihto-

marsi ahkioineen kaikineen oli yksi unohtumattomista ko-kemuksista.

Peruskoulutuskauusi oli kokemus itsessään. Varusmiessoitto-kuntakin sai kokea "perusarmeijan" ilot ja surut. Suuri kiitos tästä kuuluu alati kehittyneille, rakkaille alikersanoomeillem-me. He huolehtivat meidät läpi koko alun rupeaman, ja jääkä-rit olivatkin yksimielisiä heidän onnistumisestaan. Talon ta-voille opettelu ja armeijaelämään tutustuminen toi hyvän pohjakoulutuksen erikoiskoulutuskauden haasteita varten.

Hyviä ja huonoja hetkiä, turhia toiveita

Ahkio

Ryhmä taivaltaa aurinkoista metsätaipaletta ja suuntana siin-tää lounas toisen leirin uudella telttapaikalla. Mikäs sen pa-rempi motivaatio pieneen reippailuun luistamattomien suk-sien kera. Ennestään hyvä ryhmähenki koheni, kun tavoitteen saavuttamiseksi oli puskettava kohti kaukana siintävää mää-ränpäätä ja pelissä oli myös palkinto nopeimmin maaliin saa-puvalle ryhmälle. Ahkio leviää tavaroineen ylämäen puoleen väliin, tavarat takaisin kasaan ja kohti maalia. Mäen yllä odot-taa maali. Ahkion vetäjät halaavat toisiaan: "Selvittiin, lou-naalla on muffinsseja!"

Kylmyys

Edessä on tunnin poterovartio öisessä metsässä. Seuranasi ovat vain ajatuksesi, rynnäkkövivääri (lue: puoliso!) ja liki kolmenkymmenen asteen pakkananen. Yksinäinen alokas laskee minuutteja takaisin teltan turvaan. Aamu valkeni, tästäkin selvittiin.

Nakisuoja

Päivän ohjelma taukoaa hetkeksi. Yksikössä vallitsee pelotta-van rauhallinen ja kiireetön tunnelma. Alokas "Nönnönnöö" huomaa käytävällä seikkailellessaan erään esimiehensä selvästi etsivän jotain ja hän suorittaa hälytyksen tuvassa kuiskaten: "Nakkivaroitus." Jokainen säntää valmistelemaan oman piilo-paikkansa tuota pelättyä vaaraa vastaan ripeästi, mutta hiljai-sesti. Kersantti suuntaa kohti tupaa ja samalla Nönnönnöö kuiskaa nakkihälytyksen, eikä aikaakaan kun tupa on silmin-nähden "tyhjä". Esimies huutaa hälytyksen olevan ohi ja näin alokkaat ovat paljastuneet. Palkinnoksi kekseliäisyydestä ker-santti kuitenkin suuntaa kohti toista tupaa ja alokkaat selviä-vät säikähdyksellä.

Paukkupatruunat

Ensimmäinen kerta syöksymistä paukkupatruunat lippaassa. Jonkun mielestä on jotenkin miehekäs olo ja toinen taas ker-

too löytäneensä tällekin harjoitukselle viimein tarkoituksen. "Rynnäkköön", huutaa johtaja ja ryhmä lähtee täyteen juok-suun kohti vihollista, samalla äänekäästi karjuen ja tulittaen. Vihollisasema vallataan, tilanne rauhoittuu ja kaikilla on hymy huulillaan: "Täähän oli kivaa!" Pienessä hetkessä ennen niin kamalalta tuntunut harjoite muuttuu leirin parhaimmaksi ajanvietteeksi. "Multa loppui patruunat jo ekan syöksyn jäl-keen. Saadaankohan me ensi kerralla täysi lipas?" Turha toive, sillä kaikki kiva loppuu aikanaan.

Mitä jäi käteen?

Jääkärit kokoavat yhteen peruskoulutuskauden plussat ja mi-i-nukset. Mitä opittiin, oliko hauskaa ja kehityimmekö yhtään paremmiksi ihmisiksi? Porukka tuntuu olevan yhtä mieltä ai-nakin yhdestä asiasta: heti alusta lähtien oli selvää, että näi-den ihmisten kanssa tulee olemaan hieno vuosi ja tämä tunne vain vahvistui leirien myötä.

Mieleen jäivät myös ärsyttävät käskyt ja tavat, jotka muuttui-vat loppujen lopuksi tunnelmaa keventäviksi rutiineiksi. Rutii-nit opettivat meidät myös esiintymään edustavasti yksikössä, sekä sen ulkopuolella, joka onkin yksi meidän joukko-osas-tomme tärkein oppi. Ennen niin huolettomille muusikoille saatiin teroitettua myös aikamääreissä pysymisen tärkeys, jo-ka tulee olemaan tärkeä osa E-kautemme toimintaa keikoille lähdetessä. Eikä meistä ihan huonoja taistelijoitakaan tullut: saapumiserämme jaksoi rasti rastilta yllättää kouluttajamme – positiivisesti! Taistelijantutkinto antoi varmasti valmiudet to-sitilanteisiin meille jokaiselle, josta kiitos kouluttajillemme.

Soittotoimintakauden auringossa paistatellessa koko perus-koulutuskauusi tuntuikin varsin hienolta paketilta. Matkalta mukaan jäi hienoja muistoja, unettomia öitä ja ehkäpä vähän tietotaitoakin. Ilmeisesti aika kultaakin melko tehokkaasti muis-tot ja jopa jokaisesta huonostakin tilanteesta löytyy se hopea-reunus. Yhdessä kaadutaan, mutta yhdessä myös nousetaan.

TEKSTI: Jääk. Toivonen Otto

KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

"Luulisi sitä nyt jokaisen osaavan ryömiä, mutta umpihangessa taisteluvälineet päällä ja rynnäkökivääri kädessä se ei ihan niin helppoa ollutkaan. "

Sotimaan nuorten joukkoon

Tammikuun alussa koitti aika hypätä uusien alokkaiden mukaan suorittamaan sotilaan perustutkinto. Nuorten kanssa paljon työskennelleenä ei huolettanut, miten tulen toimeen heidän joukossaan. Enemmän oli mielenpäällä oma fyysinen jaksaminen, koska kunto ei ollut ihan kohdillaan, ja ikäänkin kertynyt vähintään tuplaten alokkaisiin verrattuna.

Monet armeijaan liittyvät asiat olivat tuttuja lähes kymmenen vuoden työkokemuksen kautta, mutta paljon oli uutta edessä. Tutuiksi tulivat perustaidoista teltan pystytys, kamiinan sytytys, pakista ruokailu sekä muut leirielämään kuuluvat hommat. Aseen käsittelyyn ja ampumiseen tuli uutta ulottuvuutta eri asentojen ja perusteellisen harjoittelun kautta. Taistelukoulutus sisälsi monia fyysisesti vaativia osuuksia, joista esimerkiksi ryöminen osoittautui todella haastavaksi. Luulisi sitä nyt jokaisen osaavan ryömiä, mutta umpihangessa taisteluvälineet päällä ja rynnäkökivääri kädessä se ei ihan niin helppoa ollutkaan.

Peruskoulutuskaudesta jäi hyvä fiilis, vaikka pakkaset vähän puraisivatkin välillä. Mukavia hetkiä koettiin yhdessä tekemällä ja yksilönä onnistuessa. Teltan hämärässä juttellessa oppi tuntemaan uusia ihmisiä ja kuuli tämän päivän nuorten ajatuksia maailman menosta. Taisin sulautua joukkoon aika hyvin, koska työkaveritkaan eivät aina tunnistanee minua porukasta. Taisteliantutkintoradalla rastille pääsyä odotellessa myös eräs alokas totesi: "Sun jutut alkaa kuulostaa ihan samalta kuin meidänkin". Onnistuneen taisteliantutkinnon suomen

rittamisen jälkeen ei niin hirveästi harmittanut enää huonot ampumatuloksetkaan.

Kuntoa kohottaen kohti ensi syksyn aliupseerikurssia!

TEKSTI:

Sotilasammattihenkilö
Heli Leppä
Toimistoaliupseeri
Sotilasmusiikkikoulu

Peruskoulutuskauden paras taistelija

Liedosta kotoisin oleva Arttu Punkkinen valittiin P-kauden taistelijaksi. Hän menestyi Varusmiessotikunnan alokkaista parhaiten peruskoulutuskauden loppukokeessa, taistelijan perustutkinnossa.

Pianoa soittava Punkkinen opiskelee siviilissä fysiikkaa Turun yliopistolla. Varusmiessotikuntaan hän päätyi Laivasoton Soittokunnassa olleen bändikaverinsa suosituksesta. Musiikki on hänelle "hyvin, hyvin vakava harrastus", ja pianonsoittoa Punkkinen onkin jo ehtinyt harrastaa kymmenen vuotta.

Punkkinen kertoi hieman yllättyneensä valinnastaan. "Monet olivat sitä mieltä, että kyseisen tittelin olisin saamassa. Itse en oikein siihen jaksanut uskoa, mutta näköjään se sitten piti paikkansa. Hauskalta palkinnon saanti tuntui kuitenkin."

Punkkinen mielestä peruskoulutuskauti vastasi suurimmaksi osaksi odotuksia. Mikään ei ollut hänen mielestään liian rankkaa. "Parasta peruskoulutuskauudessa oli ampuminen ja halkojen hakkuu", Punkkinen nauraa.

Punkkinen kuvailee itseään sopeutuvaiseksi henkilöksi, ja hänellä ei ole ollutkaan mitään ongelmia armeijaelämään totutumisessa. Palvelustovereitaan hän kehuu erityisesti:

"Persoonia mahtuu totta kai jokaiseen joukkoon, mutta täältä löytyy samanhenkistä ja fiksua porukkaa." Hän kiittelee kolmosjoukkueen, ja erityisesti oman tupansa Uron asennetta.

Kuinka sitten esimerkiksi tulevat alokkaat voisivat päästä valituksi peruskoulutuskauden parhaaksi taistelijaksi? "Eihän siinä muuta tarvinnut kuin osata kaikki asiat ja vetää taistelijanradalla täysillä, sekä ajatella mitä tekee kuitenkin liikaa hidastelematta." Selkeät ja helpot ohjeet peruskoulutuskauden taistelijalta!

TEKSTI: Jääk. Panu Luukkonen
KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

Kirjoituksia Mörssä-rinmaastosta

"Hajotkaa Hävälään!" Hämeen Rykmentin tulevalle alokkaalle suunnattu toivotus kummitteli taistelijan tajunnassa ensimmäisten kasarmiviikkojen päättyessä. Tiedossa olisi kahden yön alokasleiri. "Erit-täin kevyt". Ensikosketus Päijät- Hämeen talviseen luontoon kestäisi tiistaista tors-taihin, eikä tietoa tulevasta juuri ollut.

Ensimmäinen leiriaamu ei ollut vielä kajastanut kun taisteli-jan teki jo mieli poistua Hävälänkankaalta parasta mahdollis-ta vauhtia. Pakkiruokailu, sytyttämätön kamina sekä etene-misharjoitukset umpihangessa eivät tuntuneet ensikertalaisesta mahdottoman hauskalta. Yöunistakin piti tinkiä erinäisten vartio- ja päiväystysvuorojen takia, joiden merkitys ei tahtonut avautua aamuyöllä teltan lämmöstä tammikuiseen pakkaseen kömpivälle alokkaalle. Negatiivisesti latautuneita mielentiloja aiheuttivat myös iltapäivästä myö-häisaaamuun kestävä pimeys sekä 100 %:n varmuudella vaat-teisiin ja varusteisiin tiensä löytävä lumi.

Toisesta sotarektestä Hävälään jäi mieleen tapaaminen täys-pakkauksen, ystävien kesken täpärin, kanssa. Taisteluvarus-tuksen ja kaulasta roikkuvan, rynnäkkökiväärinä tunnetun te-

räsmöhkäleen lisäksi taistelijan käskettiin kantaa selässään reppua, johon oli sullottu puolet Puolustusvoimien alokkaalle lainaamasta varustuksesta. Kolmantena leiripäivänä se tar-noitti taistelijalle koko hänen maallista omaisuuttaan (materi-aalivastuun alaista, luonnollisesti). Kun lisäämme yhtälöön Puolustusvoimien sukset, perässä vedettävän ahkion sekä mäkisen metsämaaston, tuloksena on tuskainen päivä isän-maan palveluksessa. Täyspakkaukseen ja ahkion vetämiseen totuttomille alokkaille pakista nautittu lounas ja reppujen hylkääminen hetkeksi oli yhtä juhlaa.

Telttojen pystyttämisen jälkeen oltiinkin niin sanotusti jännän äärellä. Vihollisen toimintaa oli havaittu idän suunnalla. Oli aika kaivaa poterot ja ladata lippaat.

Yö kului taistellessa, vartiossa jäätymässä ja teltassa hytistessä. Nukkumisesta ei juuri voinut puhua, sillä kamina ei lämmit-tänyt kunnolla Suomi-neidon syleillessä poikiaan -26C pakkasella. Kiivaiden taisteluiden jälkeen vi-hollinen lyötiin, joten siirtyminen kasarmille voitiin aloittaa. Pahin olisi vasta edessä.

Viimeinen leiri alkoi taistelijoiden suosimalla talvilajilla, hiih-tomarsilla. Armollisesti vain taisteluvarustuksessa suoritettu marssi kesti aamupäivän, jonka jälkeen Varusmiessoittokunta löysi itsensä onnellisesti Kastarlammen maastosta. Hävälän tutut maisemat tervehtivät kuin vanhaa ystävää. Leiripäivät, joita alokkaan näkökulmasta todellakin riitti, kuluivat inten-siivisesti harjoitellessa taistelijan tutkintoa varten. Tutkinnos-va olisi tilaisuus paitsi näyttää omat kykynsä mutta myös saa-vuttaa mainetta ja kunniaa. Joukon motivaation pystyi

suorastaan aistimaan. Kenties alikersanttimme eivät joutuisi häpeämään silmiään päistään.

Edelliseen leirin sissitelttailun jälkeen majoitus oli taas mallillaan. Puolijoukkueletta oli valtavan ilon lähde valtakunnallisen erikoisjoukon sotilaalle, ja sen suo-jaan oli ilo vetäytyä, sillä ulkona mikä tahansa peittyi paksun lumikerroksen alle noin kahdessa minuutissa. Tämä säätila säilyi lähes koko leirin ajan aiheuttaen pientä hajoilua viikon aikana.

Pakkanen palelsi sormenpäitä, viima puri kasvoja kuin näkiintynyt eläin, alijohtajat karjuivat minuutteja - ja mehun sijasta tarjolla oli kuumaa vettä (joka pakkiin päästyään jäähtyi hetkessä) ja teepusseja, joiden kans-sa näperteleminen ei edellä mainituista syistä oikein napannut. Samana päivänä kuitenkin harjoiteltiin pal-jon odotetuilla kovilla käsikranaateilla. Heitosta jäi useille hyvät fiilikset, vaikka heittämisestä ja kyykkyy-n menemisestä koostunut suoritus ei enempää drama-tiikkaa tarjonnutkaan. Myös leirin aikana järjestetyt jääkäriyhmäharjoitukset keräsivät kiitosta.

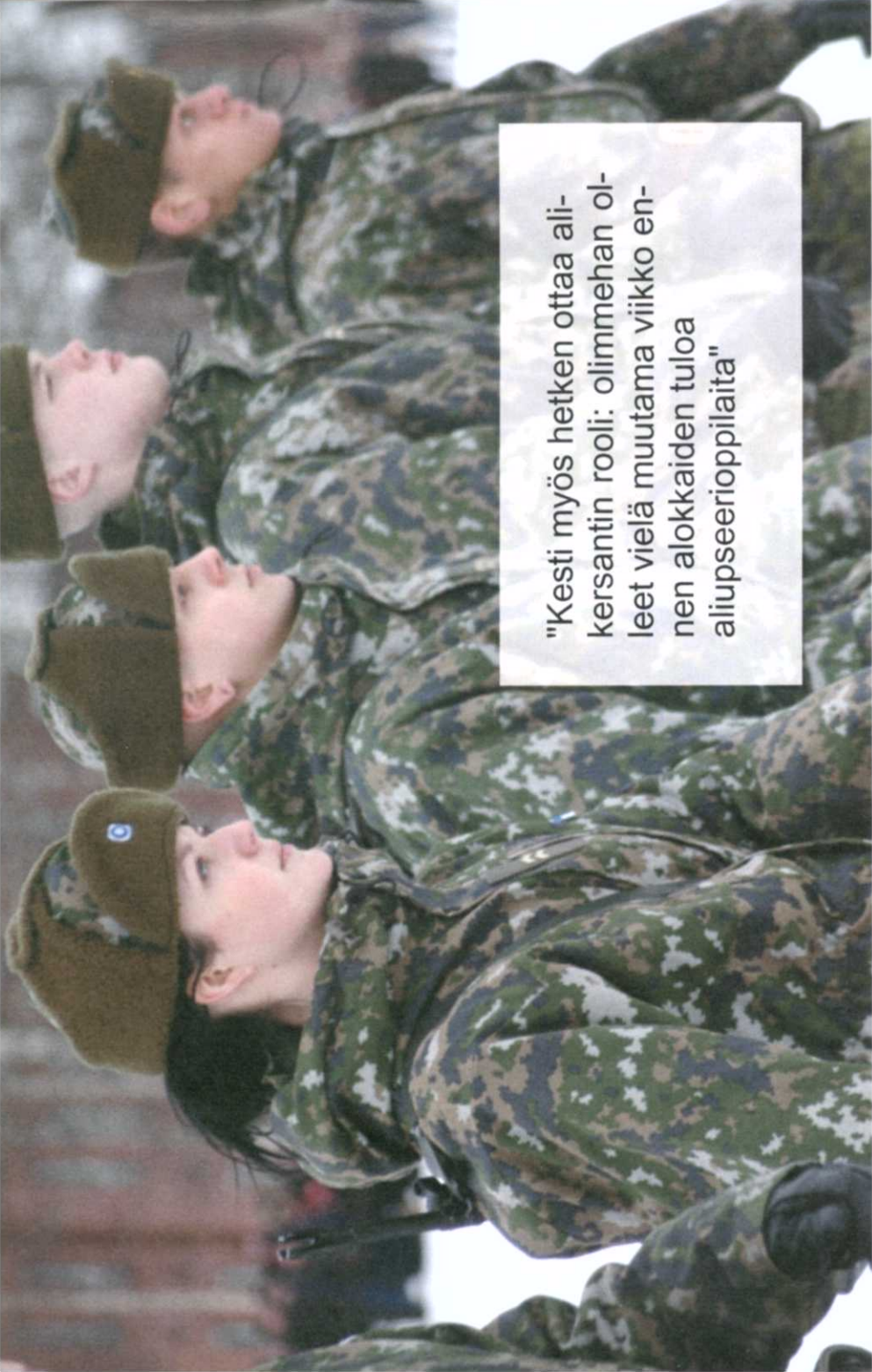
Pienistä hajoilun hetkistä huolimatta metsäleirit tarjo-sivat niitä kuuluisia unohtumattomia muistoja ja jos-kus jopa onnistumisen tunteita. Parhaimmat inttijutut eivät kerro kasarmilla notkumisesta, eikä arnejia oli-sikaan mitään ilman kipinävuoroja, tetsausta ja teltan pystyttämistä. Mielissä siintää jo kesän jääkäriharjoi-tus ja paluu maastoon – aliupseereiksi pyrkiville tätä herkkua riittää vielä pitkälle syksyyn.

Palaamme aiheeseen.

TEKSTI: Jääk. Hyvärinen Ossi

KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

"Kesti myös hetken ottaa alikersantin rooli: olimmehan olleet vielä muutama viikko ennen alokkaiden tuloa alipuseerioppilaita"

Alikersantti Lipponen ohimarssissa valapäivänä.

Yhdessä oppimista

Pitkien joululomien jälkeen energiavarastot oli jälleen ladattu ja aloitin komennukseni alikersanttina Varusmiessoittoon nassa. En tiennyt Varusmiessoittoonastasta enakkoon juuri mitään. Olin kuullut vain huhupuheita, joiden perusteella olin muodostanut omat ennakkokäsitykseni. Halusin kuitenkin pysyä avoimena kaikelle uudelle. Vaikka muut alikersantit näljailivat siitä, että joudun Muskariin, olivat aiemmat alikersantit kuulemani mukaan viihtyneet Varusmiessoittoonunassa.

Asetuimme taloksi, eikä vienyt aikaakaan kun yhtäkkiä parikymmentä vierasta alikersanttia tuli kerrokseen. Lähestulkoon jokainen kätteli ja esitteli itsensä reippaasti. He olivat edellisen saapumiserän jälkialipuseerikurssin käyneitä alikersantteja, joiden aamut olivat jo yhden käden sormilla laskettavissa. Saimme viikon verran aikaa tutustua heihin ja he kertoivat paljon omia kokemuksiaan Puolustusvoimien Varusmiessoittoonasta sekä esittivät toiveita alikersanteille alokkaiden näkökulmasta. Saimme myös nähdä videomateriaalia heidän soittokeikoistaan ja näin ollen saimme pientä esimakua siitä, mitä Varusmiessoittoonunta saa aikaan

Oli 1/12 saapumiserän aika astua palvelukseen. Palvelukseen astui 83 nuorta, jotka vaikuttivat jo heti alkuun innokkailta. Odotukset olivat korkealla alokkaiden suhteen, olivathan he pääsykokein valikoitu joukko. Ensimmäiset päivät sujuivat riipeästi ja alokkaiden käyttäytyminen oli erinomaista. Alkuvaiheessa eniten työtä teettivät alikersanttien väliset kommunikatiokatkokset, sekä uuden talon tapojen omaksuminen.

Kesti myös hetken osata ottaa alikersantin rooli: olimmehan olleet vielä muutama viikko ennen alokkaiden tuloa alipuseerioppilaita.

Nyt kun peruskoulutuskautta on jäljellä enää muutama päivä, kahdeksan viikon tapahtumien muistaminen on vaikeaa. Lie-neekö jo nyt aika kullannut muistot? Olemme vain tehneet niin paljon, niin pienessä ajassa, että on vaikeaa muistaa yksityiskohtaisesti kuluneiden viikkojen tapahtumia. Jäljelle on vain jäänyt erittäin hyvä fiilis.

Peruskoulutuskausi on ollut opettelemista puolin ja toisin: alokkaat ovat harjaantuneet maanpuolustustahtoisiksi sotilaiksi ja me kehityimme jatkuvasti ryhmänjohtajina. Olemme uusineet kerta toisensa jälkeen virheellisiä suorituksia ja kokeneet yhdessä onnistumisen elämyksiä.

Varusmiessoittoonunnan peruskoulutuskausi oli minulle ryhmänjohtajana varsin antoisa kokemus. Varusmiessoittoonuntaan hakeutuvat motivoituneet nuoret musikot, jotka hakevat ainutlaatuisia kokemuksia varusmiespalveluksen suorittamisesta Varusmiessoittoonunassa.

Toivon, että myös alokkaat ovat tyytyväisiä peruskoulutuskautensa ja voivat jälkepäin muistella hyvillä mielin niitä makkaran paisto-, hiihto- tai taisteluharjoituksen parissa vietettyjä hetkiä.

TEKSTI: Alik. Lipponen Milla
TOIM. MUOK. Jääk. Valli
KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

"Asevelvollisuus on niitä harvoja asioita, joka yhdistää suomalaisia miehiä ja vapaaehtoisia naisia"

Alokkaat vannomassa valaa lippukentällä

Alokkaat vannoi valan Hämeen Rykmentissä

Lahden Hämeen Rykmentissä noin 300 alokasta vannoi sotilasvalan tai antoi sotilasvakuutuksen perjantaina 24. helmikuuta. Sotilasvala pidettiin lippukentällä ja vakuutustilaisuus oppimiskeskuksen luona keskipäivällä. Tapahtuma koski tämän vuoden tammikuun saapumiserää.

Rykmentin komentaja, eversti Risto Kolstela piti puheen ja nimitti alokkaat ratsumiehiksi, jääkäreiksi ja viestimiehiksi. Valan esilukijana toimi Apulanta-yhtyeestä tunnettu muusikko Toni Wirtanen.

"Asevelvollisuus on niitä harvoja asioita, joka yhdistää suomalaisia miehiä ja vapaaehtoisia naisia", ylisti Kolstela puheessaan. "Tämä tilaisuus lippukentällä on kunnioitus veteraanisukupolvelle."

Valan jälkeinen ohimarssi pidettiin Koivukujalla Kaartin- ja panssarisoittokunnan rytmittämänä. Paraatijoukkoja komensi Hämeen Ratsujääkäripataljoonan komentaja, everstiluutnantti Riku Mattila. Ohimarssin jälkeen varusmiessoittoonunta ko-

koontui yksikön eteen erillistä palkintotilaisuutta varten.

Alokkailla ja heidän omaisillaan oli tarjolla valalounas varuskuntaravintolassa. Omaisilla oli mahdollisuus myös tutustua perusyksiköihin.

Päivän valatilaisuus on yksi neljästä rykmentin valapäivästä. Urheilukoulun valatilaisuus on eri aikaan muiden yksiköiden kanssa.

TEKSTI & KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

Palkinnot

Ylentämiset:
Korpraaliksi Teemu Kokkonen
Jääkäreiksi 1/12-saapumiserän alokkaat

Parhaat ryhmänjohtajat

- 1. Alik. Hurri
- 2. Alik. Manu
- 3. Alik. Snirvi

Taistelijan tutkimon parhaat

- 1. Jääk. Punkkinen
- 2. Jääk. Toivainen
- 3. Jääk. Toivonen & Jääk. Saura

Hiihtosuunnistuksen parhaat ajat

- 1. Jääk. Mäkinen Ville 19:35 min
- 2. Jääk. Pappinen 20:52 min
- 3. Jääk. Silventoinen 20:55 min

P-kauden SISU-palkinto

Jääk. Aho

Korposta avaudutaan

Jokaiselle varusmiehelle koittaa toisinaan hetki, jolloin omia tunteitaan on pakko jakaa kollektiivisesti ja suorasti artikuloiden. Tapana on, että kenttäpalaute suoritetaan kouluttajien luvalla korkeasta polviasennosta, jotta ulosanti olisi mahdollisimman ryhdikästä – jopa sotilaallista. Tällä palsalla vuodatetaan huolia, murheita ja tyhjiä toiveita, mutta korpo asenteena säilyttäen ja sen perinnettä vaalien.

Monia asioita sitä joutuu elämässään uhkailun ja kiristyksen saattelmana väkisin opettelemaan, mutta inttislangi ja sen liitännäiset ovat asioita, jotka on juurrutettu pään sisään kuin huomaamatta. Hitain, mutta varmin askelin armeijan sisäisen koodikieli pinttyy yllättäen ja pyytämättä tulpaksi kielelliseen aivolohkoon; minkäänlaista siviilielämän tavanomaista keskustelua on turha edes yrittää käydä. Oli tilanne kuin tilanne, suusta lipsahtaa sotilaallinen sammakko, koetti sitten kuinka mahdollisesti sitä ennakkoon sensuroida.

Huolestuttavaa kyllä, yleisesti näitä sananparsia pidetään vielä jokseenkin huvittavina palvelustovereiden kesken jaettuna, vaikka todellisuudessa asian laita on toinen. Huumoria se on huonokin huumori, mutta inttihumori on käsite, joka vaatisi väitöskirjan omassa kauheudessaan.

On ollut mielenkiintoista huomata tiettyjen kielellisten käyt-täytymismallien ja lausahdusten yhteyksiä käytännön toteut-tamiseen. Hyvänä esimerkkinä tästä niin sanottu asioiden hoi-taminen normaalisti; kun asia on opetettu ja käyty läpi, sen suorittaminen tapahtuu jatkossa ”ihan normaalisti”.

Esimerkiksi aamutoimet hoidetaan ”ihan normaalisti” siten, että minuutti ennen peseytymistilaan siirtymistä istuudutaan minuutiksi henkilökohtaiselle taistelujakkarakalle innokkaana odottamaan tulevan kolmen minuutin suorittamista, jonka jälkeen tuvasta poistutaan pyyhelina viikattuna oikeaan kä-teen ”ihan normaalisti” siten, että kolme sinistä raitaa näky-vät. Erinäisiin tärkeisiin tilaisuuksiin jonottaminen sisätiloissa tapahtuu ”ihan normaalisti” siirtämällä jalka kiinni seinään. Metsäleireillä kenttämuona noudetaan ”ihan normaalisti” kor-keassa polviasennossa jonottaen täysi taisteluvarustus päällä, koska oletuksena on, että sotatilanne on käynnissä ”ihan nor-maalisti” ja taivaalta sataa murkulaa ”ihan normaalisti”. No, ymmärsitte varmaan yskän.

Lienee tarpeetonta lisätä, että kyseenomaiset toimintamallit tehostavat toimintaa huimasti.

...

Kenties yksi hienoimmista asioista inttikieltä analysoidessa on jatkuva pakonomainen tarve kehittää olemassa olevalle väli-neistölle ja käyttötavaroille vekkuleita lempinimiä, jotka puo-lestaan leviävät uusienkin varusmiesten kielenkäytössä kulo-valkean tavoin. Harvalle siviilihenkilölle aukenevat kertarysäyksellä termit ”vauhisäkki”, ”Litmaset”, ”No-Can-

Doot”, ”Nalle Puhit”, ”Smurffit”, ”nasse” ja niin edespäin. Ka-sarmilla nämä rönsyvän mielikuvituksen jalostamat käsitteet ovat arkipäivää.

Piilekö varusteiden lempinimien taustalla sitten jonkinlainen tunnearvo, sitä on hankala sanoa, mutta kaikki edellä mainitut varusteet herättävät varmasti jokaisessa varusmiehessä tun-teita – vaan enimmäkseen nihkeitä ja hikisiä tunteita.

Toisinaan kuulee aikuisten ja aikuistumista yrittävien ”puhu-van asioista niiden oikeilla nimillä”. Intissä ei aikuistumisesta tai oikeista asioista puhumisesta tarvitse juuri huolehtia; mitä muuta voikaan edes odottaa, kun henkilökohtainen ajattelu ei lähtökohtaisesti kuulu velvoitteisiin ainakaan alokaskaudella. Siksi on tärkeä keskittyä nauttimaan taistelutoverien hersy-västä huumorista ja nokittelusta, ja antaa oma panoksensa peliin keinoja kaihtamatta, sillä hävyttömin juttu on vain ker-tomatonta jätetty juttu.

"Kiitän, lepo."

Mortti, 1/12, PVVMSK

"Muutenkin varusmiessoitto-kunta on todella kiinteä po-rukka, jossa kanssakäyminen on helppoa myös alhaalta ylöspäin."

Suomalainen

Ylikersantti Sami Suomalainen hymyilee leveästi huoneessaan. Miehen pöydällä on kuva hänen avovaimostaan Sadusta. Li-säksi Suomalaisen perheeseen kuuluu ranskan bulldogi Maisa.

Olet töissä sotilasmusiikkikoulussa, mikä on suhtee-si musiikkiin, oletko soittanut jotakin soitinta?

– Kaveripiiri on aina ollut musikaalista, itse en kuitenkaan ole soittanut. Suomenkielinen musiikki on aina kolahtanut parhaiten. Kuuntelen eniten suomalaista poppia ja räppiä – mielialan mukaan.

Suomalaisen mielestä eräs parhaimmista bändeistä on Eppu Normaali, jonka kappaleita ylikersantti laulaa autoillessaan.

Missä kävit intin, ja milloin päätit jäädä armeijaan töihin?

– Asuin Hollolassa Lahden vieressä, joten kävin inttini täällä ratsujääkäripataljoonassa vuonna 2005. Siitä jatkoin aliup-seerikoulun ja reserviupseerikoulun kautta kadettikouluun. Reserviupseerikoulussa tajusin kuinka monipuolinen työ tämä on.

Hyvän opintomenestyksen ansiosta kadettikoulussa Suoma-lainen sai valita työpaikan, johon hänet sijoitetaan.

Miksi sotilasmusiikkikoulu?

– Työyhteisö on täällä aivan mahtava, joka aamu on kiva tul-la töihin. Muutenkin varusmiessoitto-kunta on todella kiinteä porukka, jossa kanssakäyminen on helppoa myös alhaalta ylöspäin.

Opiskelette tällä hetkellä ylikersantti Koistisen kanssa logistiikkaa Hollolan ammattikorkeakoulus-sa, miten päädyitte sinne?

– Logistiikkakoulutus on tosi lähellä tämän hetkistä tämän. Koko ajan organisoidaan asioita isoille henkilömääriille.

Varusmiessoitto-kunnan heinäkuussa tapahtuva keikkamatka Sveitsin Baseliin onkin Suomalaisen ja Koistisen lopputyö.

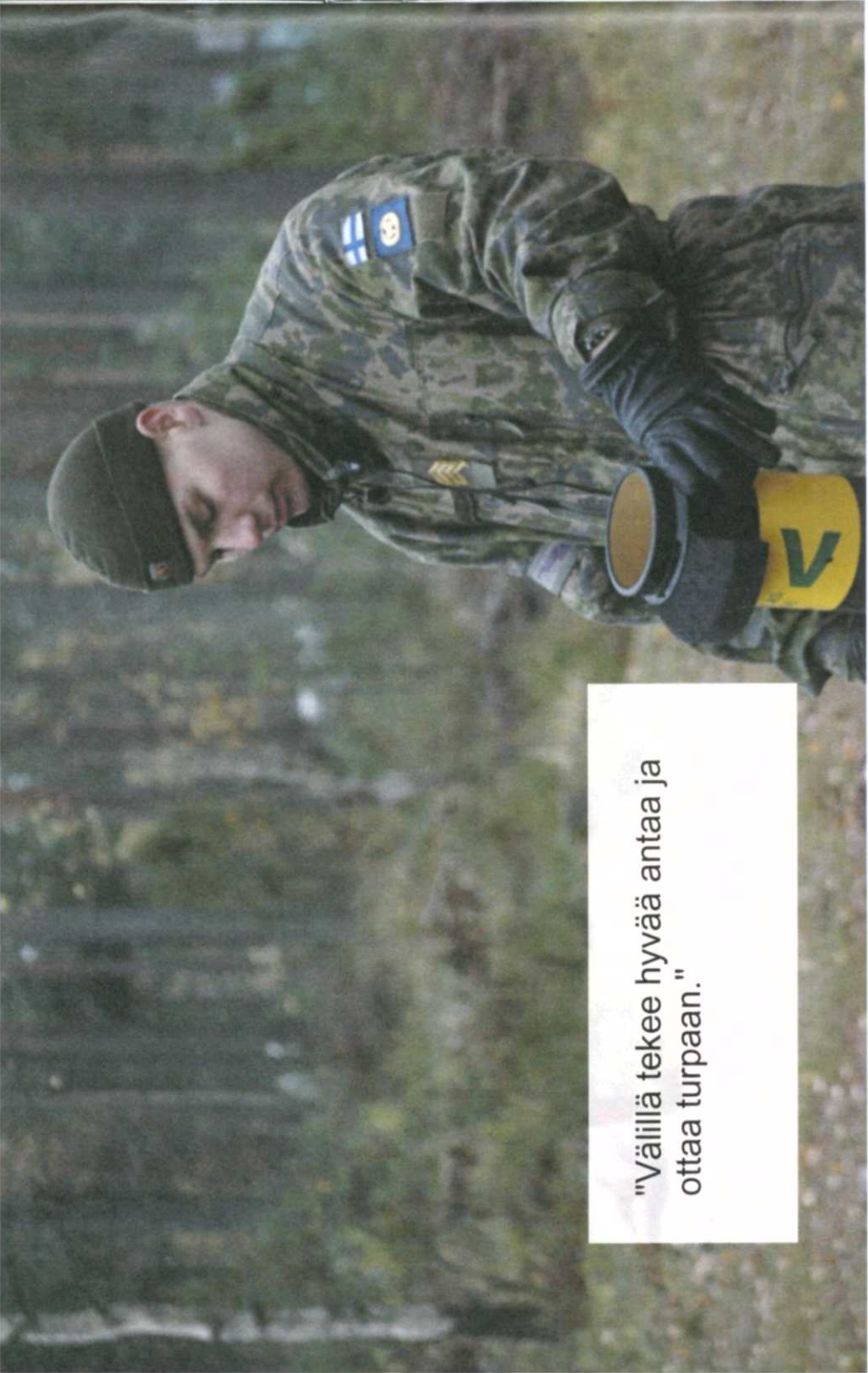
Mitä teet vapaa-ajalla?

– Mulla on Play Station 3 ja NHL -12! No... tulee sitä oltua myös paljon Sadun, ja meidän yhteisten kaverien kanssa.

Suomalainen pitää myös matkalusta, hän on lähdössä avo-vaimonsa kanssa Dubaihin. "Satu on enemmän shoppailun perään, itse tykkään eksoottisista kohteista, joissa pääsee tu-tustumaan erilaiseen kulttuuriin ja elämänmenoon."

Teksti: Jääk. Mäkinen Ville

Lyhyt P-testi	
mökki: Sysmä	kuokka: peruna
verhot: tyttöystävä	pikku-mustat: reipas kotka: USA
pikkolo: sotilasmusiikkikoulu	nakki: suojaan!
palmu: Gambia (viime lomakohde)	
punainen: paholainen	
kivi: kivikova	
tetsari: sotilas	

"Välillä tekee hyvää antaa ja ottaa turpaan."

Kuivalainen

Ensimmäisen joukkueen johtaja, ylikersantti Justus Kuivalainen istuu hyvässä ryhdyssä pöytänsä takana. Kädet ovat aluksi puuskassa, mutta nopeasti haastattelun alettua mies rentoutuu.

Miten päädyit ylikersantiksi sotilasmusiikkikouluun?

– Laitoin intin aikana hakemuksen sisään. Olen tiennyt jo pienestä pitäen, että haluan sotilaaksi ja armeijaan töihin. Meillä on miehiä neljässä sukupolvessa Puolustusvoimien palveluksessa. Soittotaustaa mulla ei ole, tykkään kuitenkin kuunnella.

Lempigenreikseen Kuivalainen mainitsee Suomi-iskelmän ja metallin. Myös klassikot iskevät.

– Johnny Cash ja Elvis on tosi kovia!

Mitä harrastat vapaa-ajalla?

– Erityisesti kamppailulajit on lähellä sydäntä. Välillä tekee hyvää antaa ja ottaa turpaan. Adrenaliiniäpiikkiin jää koukuun. Lisäksi tulee katsottua leffoja ja sukelluskalastettua. Sukellan ilman laitteita, muuten se ei olisi tasapuolista kaloille.

Lyhyt P-testi

mökki: loma
palmu: komisarior
kivi: kovuus
tetsari: jalkaväki
kuokka: suo, kuokka ja jussi
kotka: ylväys
verhot: inno

pikku-mustat: naiset
nakkii: keitto
pikkolo: soitin

Oman inttinsä Kuivalainen palveli Imatran Immolassa erikoisrajajääkäreissä ja kävi samassa paikassa aliupseerikoulun.

Miksi armeijan käyminen on mielestäsi tärkeää?

– Sen kasvatuksellinen merkitys on suuri: luonne kasvaa, ja itsenäistytään. Lisäksi opitaan kanssakäymistä toisten kanssa.

Kuivalaiselle itselleen maanpuolustus on suuri ylpeyden aihe, jota hänen tatuointinsakin symboloivat.

– Otin ensimmäisen tatuoinnin erikoisjoukoissa yhdessä joukkueeni kanssa.

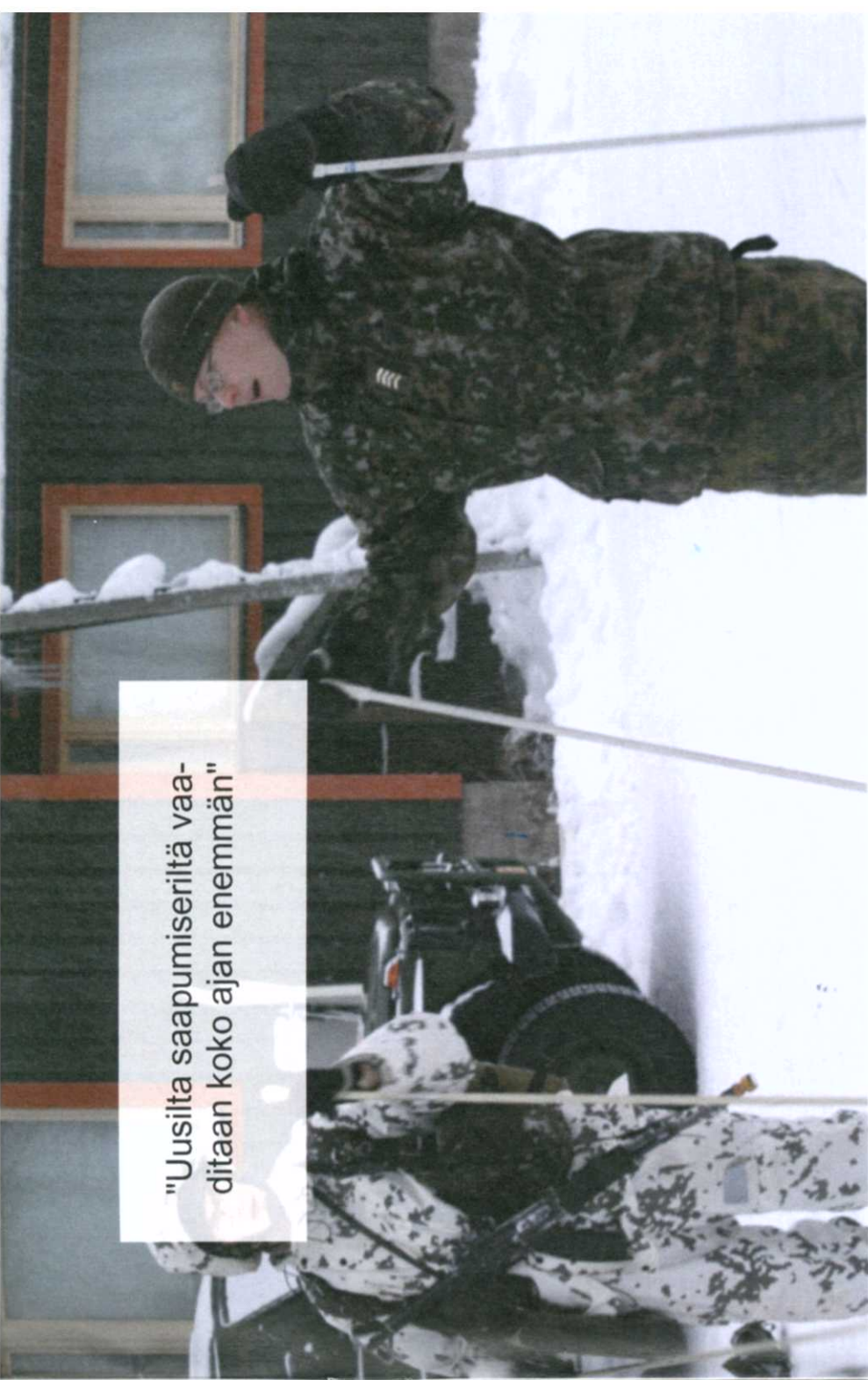
Mikä on parasta varusmiessoittokunnassa?

– Porukka on tosi motivoitunutta, ja yhteishenki toimii.

Neljä vuotta sotilasmusiikkikoulussa työskennelleen Kuivalaisen paras soittokuntaan liittyvä muisto oli viime vuoden AUK. Tämän vuoden saapumiserän on siis pantava parastaan jädäkseen mieleen edeltävää parempana.

TEKSTI: Jääk. Mäkinen Ville

KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

"Uusilta saapumiseriltä vaa- ditaan koko ajan enemmän"

Koistinen

Toisen joukkueen johtajan, ylikersantti Teemu Koistisen kiireisestä iltapäivästä löytyy pieni tauko. Soittokausi on alkanut, ja haastattelun ajan Koistinen näppäilee kitaraa istuen vahvistimella soitinvaras- tossa.

Mikä on musiikillinen taustasi?

– Taustani on hyvinkin musiikillinen, olen Siilinjärveltä, jossa musiikkiharrastusta tuetaan. Bassoaa olen soittanut viimeiset 20 vuotta. Teen yhä bändikeikkaa erilaisissa tilaisuuksissa. Kuuntelen myös paljon ja monipuolisesti, pyrin etsimään uutta musaa lukemalla alan lehtiä, ja kyselemällä kavereilta.

Tällä hetkellä Koistinen kuuntelee paljon bluegrassia ja countryä. Hän on käynyt Kuopion musiikkilukion, ja nuorena hänen soittoharrastuksensa sai potkua Nilsin musiikkileiriltä.

Kävit armeijan varusmiessoittokunnassa ja nyt olet täällä töissä, miten sotilasmusiikkikoulu on muuttunut?

– Meininki muuttuu koko ajan kurinalaisemmaksi, ja keikat on paljon isompia. Uusilta saapumiseriltä vaaditaan koko ajan enemmän.

Vuonna 2006 varusmiespalveluksensa suorittanut Koistinen oli saapumiseränsä "Vuoden Torvi". Vuoden torveksi nimitään sotilaallisesti, ja musiikillisesti menestynyt taistelija. Yli-

kersantti itse suhtautuu nimeämiseen vaatimattomasti.

– Ei mitään hajua miten minut valittiin, kai se oli tuuria.

Mitä annettavaa armeijalla on nuorelle?

– Intti kasvattaa ihmistä todella paljon lyhyessä ajassa. Täällä opitaan sosiaalista toimintaa ja sitä, että "joskus vaan on pakko."

Koistinen itse tajusi varusmiespalveluksensa aikana viihtyvänsä armeijassa hyvin. Insinöörin opinnot Jyväskylän ammattikorkeakoulussa jäivät, kun mies hakeutui aliupseerikoulun suorittettuaan sopimusotilaaksi sotilasmusiikkikouluun. Omiin inttikavereihinsa hän pitää yhteyttä edelleen.

Onko sinulla harrastuksia musiikin lisäksi?

– Tykkään laittaa ruokaa. Laitan useimmiten meriruokia: kalaa ja äyriäisiä. Ne on meikäläisen specialiteetti.

Juhlapyhinä ylikersantti matkustaa kotiseuduilleen Savoona tapaamaan nuoruuden ystäviään.

– Se on harvinaista herkkua, kun melkolailla kaikki on muutaneet muualle.

TEKSTI: Jääk. Mäkinen Ville

KUVAT: Korpr. Kokkonen Teemu

Lyhyt P-testi

mökki: juhannus
verhot: "ei oo"
pikkolo: hassu hattu
palmu: komisarior
punainen: oma kitara
kivi: paperi
tetsari: Hälvälä

kuokka: kuoppa
pikku-mustat: pikkanen kahvi
kotka: Meripäivät
nakkii: piilo